

Arrest

nr. 264 863 van 3 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
vertegenwoordigd door zijn voogd

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door zijn voogd, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat M. LYS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 oktober 2020.

1.2. Op 17 maart 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn voogd en zijn advocaat.

1.3. Op 26 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart geboren te zijn in het vluchtelingenkamp X te X op X2007 en dus minderjarig te zijn. Je bent van Palestijnse origine, bent Arabier en moslim.

Je hebt steeds bij je familie in Bureij verbleven. Je verbleef in een appartementsgebouw in eigendom van de familie, zo verblijven je grootmoeder langs vaderszijde en ooms langs vaderszijde tevens in het appartementsgebouw.

Wanneer het gaat over de financiële situatie van je familie schets je een gemiddeld beeld. Je staat samen met je familie geregistreerd bij de UNRWA en jullie konden daar terecht voor elementaire medische hulp en onderwijs. Je vader werkte voor de staatsgreep door Hamas als officier bij de politie van Fatah. Sinds de machtsovername staat hij op non-actief maar krijgt hij nog een salaris uitgekeerd. Je moeder werkt bij een organisatie van martelaren en gewonden waarvan ze tevens een salaris ontvangt. Er zijn geen medische problemen in je gezin.

Je zat in het eerste jaar van het lager middelbaar onderwijs toen je Gaza verlaten hebt. Je geeft aan dat je op deze school verschillende keren geslagen werd door kinderen van de familie van de ex-echtgenote van je vader omdat deze familie het niet kon aanvaarden dat er een scheiding had plaatsgevonden. Als je hen 'buitenschools' tegenkwam, werd je tevens lastiggevallen. Op school waren de directeur en leerkrachten hiervan op de hoogte, alsook je eigen familie. Omwille van deze incidenten heb je een periode psychologische begeleiding gekregen. Na deze periode ben je opnieuw naar school geweest, maar je vader begeleidde je en kwam je ophalen. Ook probeerde je de kinderen van de familie van de ex-echtgenote van je vader te vermijden. Omwille van je veiligheid heb je samen met je familie besloten dat het beter was dat jij de Gazastrook zou verlaten.

Daarnaast geef je aan dat je tijdens je leven in de Gazastrook ook verschillende keren geconfronteerd werd met Hamas. Omwille van de voormalige functie van je vader bij Fatah, werd hij door Hamas gevraagd om dezelfde functie op te nemen onder hun bewind. Jouw vader weigerde dit en kreeg hierdoor problemen met Hamas. Je vader ontving verscheidene oproepingsbrieven, werd verscheidene keren gearresteerd en vastgehouden. Op momenten dat Hamasleden naar jullie woning kwamen op zoek naar je vader, hebben ze jou ook lastiggevallen.

Op 28 september 2020 heb je de Gazastrook verlaten. Het was de bedoeling dat je vader tevens de Gazastrook zou verlaten, maar Hamas stond dit niet toe. Je reisde daarom samen met een achterneef langs vaderszijde. Vervolgens verbleven jullie een viertal dagen in Egypte en daarna bracht je achterneef je naar een familie met wie je verder reisde. Jullie namen samen het vliegtuig en vervolgens reisden jullie door tot België waar je oom M. je opwachtte. Op 16 oktober 2020 diende je hier een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar de Gazastrook vrees je voor jouw eigen veiligheid. Je hebt een vrees ten aanzien van de familie van de ex-echtgenote van je vader. Daarnaast vrees je Hamas omwille van de voormalige functie van je vader.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: kopie van de eerste pagina uit je paspoort, je originele geboorteakte, document school, medisch document vader, document van psychiatrie, geboorteakten en identiteitsdocumenten van je familie, UNRWA registratie, verklaring school ivm problemen, medische documenten in jouw hoofd, oproepingsbrieven in hoofd van je vader, een voogdijdocument en een document betreffende de algemene situatie in de Gazastrook (vluchtelingenkamp Al Bureij) waarbij je oom het leven liet. Je voogd stuurde op 22 maart 2021 nog een e-mail betreffende je paspoort.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit jouw verklaringen blijkt dat je onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS p.5, 6, 9). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA jou bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) als er sprake is van een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor het UNRWA onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen; of (3) wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA wegens (1) het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, (2) wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of (3) om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uit de COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 23 februari 2021, blijkt dat de kernopdracht van UNRWA erin bestaat bijstand te verlenen in de vorm van basis- en beroepsonderwijs, eerstelijnsgezondheidszorg, sociale hulpverlening, verbetering van de infrastructuur en de kampen, microfinanciering, en noodhulp. Verder blijkt dat het mandaat van UNRWA sinds de oprichting ervan in 1949 om de drie jaar vernieuwd wordt. Zijn huidige mandaat verstrijkt in juni 2023. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve niet dat UNRWA formeel of de jure heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg dient onderzocht te worden of UNRWA zich heden in de onmogelijkheid bevindt om zijn opdracht te vervullen waardoor dient besloten te worden dat de bijstand in het gehele mandaatgebied van UNRWA, dan wel in een specifieke sector van het werkgebied van UNRWA –de facto– heeft opgehouden te bestaan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken als donorland, sinds 2018 kampt met ernstige budgettaire moeilijkheden. UNRWA worstelt om de nodige financiering te krijgen om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. De moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft bij het opstellen van zijn begroting houden onder meer verband met het jaarlijks karakter van zijn kernbudget ('programme budget'), en met het feit dat het UNRWA sterk afhankelijk is van (toezeggingen van) donaties die worden gedaan door leden van de VN en de lidstaten van de EU. Het budget van UNRWA is immers afhankelijk van vrijwillige giften. Het UNRWA roept daarom op terugkerende basis op tot dergelijke giften, met name tijdens de jaarlijkse internationale conferentie in, die in 2021 in april zal plaatsvinden.

De financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt hebben het agentschap genoodzaakt om diverse maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling en sociale hulpverlening die UNRWA verschaft. In 2020 heeft UNRWA verscheidene oproepen voor nooddonaties moeten doen, en zijn toevlucht moeten nemen tot crisisfinanciering via het Central Emergency Response Fund van de Verenigde Naties om een onderbreking van zijn opdrachten te voorkomen. Tegelijkertijd heeft UNRWA diverse budgettaire rationaliserings- en bezuinigingsmaatregelen doorgevoerd. Het **doel** van al deze buitengewone financierings- en besparingsmaatregelen bestaat erin ervoor te zorgen dat UNRWA blijft functioneren, dat UNRWA het mandaat waarmee het belast is nog steeds kan blijven vervullen en dat **de continuïteit van UNRWA's basisdienstverlening verzekerd blijft**.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19-crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegenesekunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. Verder heeft UNRWA tijdens de periode maart-juli en september 2020 zogenaamde "Covid-19 flash appeals" gelanceerd waarbij een bedrag van respectievelijk 93,4 miljoen dollar en 94,6 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen. In december 2020 was 51% van de 152 miljoen dollar die toen nog gezocht werd, gefinancierd.

Zoals uitgebreid in voornoemde COI Focus wordt toegelicht, hebben de financiële crisis en de Covid-19pandemie UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling, microfinancieringsdiensten en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat

UNRWA financieel niet meer in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Zonder de ernst van de (financiële) moeilijkheden van UNRWA te willen minimaliseren wijst het CGVS er evenwel op dat bij het beantwoorden van de vraag of UNRWA de facto nog steeds in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen alleen rekening mag gehouden te worden met de feitelijke en actuele situatie zoals zij zich voordoet op het ogenblik van het nemen van een beslissing. Veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren kunnen niet in overweging genomen worden. Het CGVS benadrukt verder dat het mandaat van UNRWA, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het UNHCR, niet is vastgelegd in een statuut, maar dat het agentschap werd opgericht door resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 8 december 1949 en hierbij de opdracht kreeg om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestina vluchtelingen' in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 (UN Doc. A/RES/ 194(III) (1948), beschikbaar op [https://undocs.org/en/A/RES/194%20\(III\)](https://undocs.org/en/A/RES/194%20(III))). In 1967 werd UNRWA gemachtigd om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 (UN Doc. A/RES/2252 (1967), beschikbaar op [https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252\(ES-V\)](https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252(ES-V))). Elk jaar keurt de Algemene Vergadering een aantal resoluties goed die betrekking hebben op UNRWA, met name resoluties getiteld "Operations of the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East" (Zie bijvoorbeeld Resolutie 75/94 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020) , UN Doc. A/RES/75/94 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/94>) en "Persons displaced as a result of the June 1967 and subsequent hostilities". Doorgaans wordt het mandaat periodiek verlengd door een paragraaf in de resolutie van de Algemene Vergadering getiteld "Assistance to Palestine refugees" (zie bijvoorbeeld Resolutie 74/83 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (13 december 2020), UN Doc. A/RES/74/83 (2019), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/74/83>). Ook belangrijk voor het mandaat van UNRWA zijn de resoluties van de Algemene Vergadering met betrekking tot de begroting van de organisatie. Wanneer de Algemene Vergadering de begroting van UNRWA en de aan UNRWA te verstrekken middelen uit vastgestelde bijdragen behandelt en goedkeurt, keurt zij impliciet het mandaat van de organisatie goed om de activiteiten uit te voeren waarvoor de begroting en de middelen zijn goedgekeurd. Uit het voorgaande volgt dat **enkel de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties**, dat het mandaat van UNRWA bepaalt en aan wie UNRWA jaarlijks rapporteert, **en het UNRWA zelf** bevoegd zijn om te bepalen of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht te vervullen. In navolging van de UNHCR Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees van december 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>) kan er naar mening van het CGVS dan ook slechts besloten worden dat de bijstand die UNRWA verleend de facto is opgehouden wanneer uit een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, jaarverslagen van de UNRWA, of verklaringen van de UNRWA blijkt dat UNRWA zijn activiteiten heeft gestaakt of niet meer in staat is om zijn mandaat uit te voeren. De tijdelijke opschorting van taken die niet tot de kernopdracht van UNRWA behoren volstaat echter niet om te besluiten dat UNRWA niet langer in staat is om bijstand te verlenen.

Vervolgens wijst het CGVS erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat **de Algemene Vergadering** van de Verenigde Naties in haar resolutie van 10 december 2020 m.b.t. "Assistance to Palestine refugees" (Resolutie 75/93 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020), UN Doc. A/RES/ 75/93 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/93>) weliswaar haar bezorgdheid heeft geuit aangaande de negatieve gevolgen van de financiële crisis van UNRWA op de verdere uitvoering van de kernprogramma's van het agentschap , doch **geenszins**, en dit in tegenstelling tot datgene dat de Algemene Vergadering met betrekking tot de United Nations Conciliation Commission for Palestine (UNCCP) stelt, **tot het besluit kwam dat UNRWA heden in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen**.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat UNRWA zelf evenmin verklaart dat het zijn opdracht niet langer blijft uitvoeren , maar dat het agentschap ondanks de financiële crisis en de gevolgen van de COVID-19pandemie nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, en dat het wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het "programme budget".

Wat Gaza specifiek betreft, omvatten de kernprogramma's en –diensten van het agentschap onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen.

Dankzij de verschillende hierboven genoemde budgetten en financieringssteun, beheert UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza. UNRWA's activiteiten in Gaza zijn niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Voorts blijkt duidelijk uit de beschikbare informatie dat het agentschap financiert in zogenaamde noodprogramma's, en dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. Heden tracht UNRWA zijn werkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket, en neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening, wat bijdraagt tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen. Teneinde een interruptie in de voedselhulp te vermijden diende UNRWA zowel in 2019, als in 2020 voorschotten te nemen op zijn programmaproject en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. In 2021 besliste UNRWA om over te schakelen tot universele voedselhulp in Gaza, en voortaan voedselhulp te verschaffen aan alle geregistreerde Palestijnse vluchtelingen in Gaza. Deze beslissing heeft tot gevolg dat Palestijnen die over een voldoende stabiel inkomen beschikken, zoals overheidsmedewerkers en personeelsleden van UNRWA, niet langer in aanmerking komen voor een voedselpakket. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme" en de "transitional shelter cash assistance".

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële moeilijkheden waarmee de UNRWA sinds 2018 wordt geconfronteerd, gevolgen hebben gehad voor sommige diensten die UNRWA in de Gazastrook verstrekt, en dat UNRWA door de Covid-19-pandemie genooddaakt is geweest bepaalde maatregelen te nemen, blijkt dat de UNRWA derhalve bijstand blijft verlenen ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19-crisis. De maatregelen die UNRWA heeft getroffen teneinde de continuïteit van zijn basisdiensten te verzekeren hebben weliswaar tot gevolg dat sommige diensten tijdelijk zijn opgeschort, en dat bepaalde kernprogramma's- en diensten tot een minimum herleid zijn. Echter, dit neemt niet weg dat UNRWA tot op heden in de Gazastrook nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, sociale hulpverlening etc.. UNRWA levert aldus nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen en is derhalve nog steeds in de mogelijkheid om bijstand de opdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

Vandaag beweren dat de UNRWA haar opdracht niet vervult, is voorbijgaan aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij de UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt, om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Stellen dat UNRWA niet meer in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen, gaat verder voorbij aan de vaststelling dat de Algemene Vergadering en UNRWA zelf weliswaar terecht ernstig bezorgd zijn over de actuele financiële situatie van UNRWA, maar dat geen van beide instanties tot op heden verklaard heeft dat UNRWA zijn activiteiten heeft stopgezet of dat het niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht of zijn mandaat te vervullen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; en (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren.

Gelet op het gegeven dat UNRWA noch de jure noch de facto is opgehouden te bestaan is het CGVS van mening dat u derhalve moet aantonen dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit, of bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA (3) in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond/zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is u in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. U moet derhalve aantonen dat u zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

Je geeft aan dat je UNRWA onderwijs genoten hebt (CGVS p.5) en dat jullie voor elementaire medische hulp bij de UNRWA terecht konden (CGVS p.6). Je geeft aan dat jullie geen voedselpakketten ontvingen aangezien jullie tot de middenklasse behoren (CGVS p.5). Nergens uit je verklaringen is af te leiden dat de (bezuinigings)maatregelen die UNRWA getroffen heeft, concrete gevolgen voor je hebben gehad, noch dat je bepaalde diensten (waar je nood aan had) ontzegd worden en je bij terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden.

Daar je niet hebt aangetoond dat het voor UNRWA onmogelijk is om je de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast, dien je aannemelijk te maken dat er in jouw hoofde andere "omstandigheden buiten jouw invloed en onafhankelijk van jouw wil" bestaan die je zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Je geeft aan dat er twee redenen zijn waarop jij jouw verzoek om internationale bescherming baseert. In de eerste plaats verwijst je naar de problemen die jouw gezin en jijzelf in het bijzonder meemaakten omwille van de scheiding van je vader van diens eerste echtgenote (CGVS p. 9-12). Als tweede luik van je motieven verwijst je naar de problemen die je vader met Hamas kende omwille van zijn voormalige functie bij Fatah die tevens een invloed hadden op jou (CGVS p.9-12).

Vooreerst wilt het CGVS ingaan op het feit dat je niet in staat bent je originele paspoort, waarmee je de Gazastrook hebt verlaten, voor te leggen (CGVS p.8). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd je door het CGVS gewezen op het belang van een paspoort in de asielpprocedure en werd je duidelijk gemaakt dat een paspoort een essentieel document is om zowel je datum van vertrek, als data van voorgaande reisbewegingen te staven en eventueel een (langdurig) verblijf in een derde land (CGVS p.8). Je gaf aan dat dit document bij een achterneef van je vader, H., in Egypte lag (CGVS p.8). Het CGVS heeft je bijkomende tijd gegeven om dit essentiële document over te maken (CGVS p.8, 12). Het CGVS ontving na het persoonlijk onderhoud een mail van je voogd waarin stond dat je oom contact had opgenomen met H., de persoon die je vergezelde tijdens je reisweg, maar dat hij de rugzak waarin je paspoort zat was kwijtgeraakt in de metro van Egypte en het bijgevolg niet mogelijk was om de andere pagina's uit je paspoort neer te leggen (zie mail dd. 22/03/2021). Deze aangereikte reden om dewelke je niet in staat bent je volledige paspoort neer te leggen, is dusdanig stereotiep en bijgevolg niet valabel voor het ontbreken van een dergelijk essentieel document in de asielpprocedure. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat je je reisdocument wel degelijk in je bezit hebt maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop je gereisd hebt, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Op basis hiervan wordt vermoed dat je de Belgische asielinstanties wilt beletten kennis te nemen van de inhoud van je paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die je ten overstaan van de Belgische asielinstanties hebt afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake je verzoek om internationale bescherming. Dit element dient in rekening gebracht te worden bij de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van je verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Wat betreft het eerste luik van je verklaringen, met name de problemen die jouw familie en jij in het bijzonder kenden met de familieleden van de ex-echtgenote van je vader (CGVS p.9-12), dient het CGVS het volgende op te merken. Zo dient het feit dat je slachtoffer werd van plagerijen en pesterijen op school en dat je hierbij geslagen werd (CGVS p.9-12) op zich niet betwist te worden, doch lopen deze gebeurtenissen niet op tot de vaststelling dat je bij terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou terechtkomen. Er dient immers aangestipt te worden dat uit je verklaringen blijkt dat je in het verleden kon terugvallen op je familie en je voor een periode psychische hulp gekregen hebt (CGVS p.8, 9-12), waaruit blijkt dat er in de Gazastrook aandacht werd besteed aan je mentale gezondheid en op die manier ingespeeld kon worden op je noden en behoeften. Nergens uit je verklaringen blijkt dat dit bij terugkeer niet het geval zou zijn. Daarnaast dient aangestipt te worden dat je aangeeft dat de laatste periode alles wat kalmeerde, aangezien je vader je begeleidde naar school (CGVS p.11), waaruit tevens de ernst en de continuïteit van deze problemen genuanceerd worden. Tot slot dient aangestipt te worden dat je aangeeft dat je vader tot op heden elk contact vermijdt met deze familie en er hierdoor op heden geen problemen plaatsvinden tussen jouw familie en de familie van de ex-echtgenote van je vader (CGVS p.11), wat de zienswijze van het CGVS des te meer bevestigt. De door jou geschetste problemen met de familie van de ex-echtgenote van je vader, tonen met andere woorden niet aan dat jij je bevond en bij terugkeer zal bevinden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Wat het tweede luik van je problemen betreft, met name de problemen met Hamas omwille van de voormalige functie van je vader bij Fatah, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het feit dat je vader in het verleden een functie voor Fatah uitoefende, alsook dat hij door Hamas gearresteerd wordt om te voorkomen dat hij zou deelnemen aan evenementen die georganiseerd worden met betrekking tot Fatah en om te vermijden dat Fatah opnieuw aan de macht zou komen (CGVS p.6, 9-12), op zich niet betwist hoeven te worden. Doch dient de ernst van deze problemen sterk genuanceerd te worden door de vaststelling dat je vader, die de spilfiguur vormt van de door jouw geschetste problemen, en bij

uitbreiding je andere gezinsleden, nog steeds woonachtig zijn op jullie gewoonlijke verblijfplaats en je vader op heden nog steeds deelneemt aan het openbare leven (CGVS p.5, 6). Als jouw vader effectief een doorn in het oog is van Hamas en indien zij het effectief op hem gemunt hebben, kan er verwacht worden dat hij zichzelf in de eerste plaats in veiligheid zou brengen. Dat jouw vader nog steeds woonachtig is op zijn gewoonlijke verblijfplaats en dat hij op heden nog steeds deelneemt aan het dagelijkse leven is dan ook totaal niet aannemelijk in het licht van de door jouw beweerde reden van vertrek uit de Gazastrook. Bovendien is het louter een blote bewering dat je vader reeds pogingen ondernomen heeft om de Gazastrook te verlaten, maar dat hem dit verboden werd (CGVS p.7). Indien het leven van je vader op een dermate ernstige wijze in gevaar is, kan er verwacht worden dat een vertrek uit de Gazastrook, mogelijks via niet-officiële weg, niet uitgesloten is. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de vaststelling dat je vader, en zoals reeds werd aangestipt, nog steeds woonachtig is op zijn gewoonlijke verblijfplaats in de Gazastrook en deelneemt aan het openbare leven, de door jouw beweerde problemen op ernstige wijze nuanceert. In dit licht vindt het CGVS je verklaringen, dat je vader door Hamas gevraagd wordt met hen samen te werken, dan ook niet aannemelijk. Indien dit effectief het geval zou zijn en indien Hamas je vader absoluut zou willen rekruteren, kan er verwacht worden dat je vader niet zonder meer sporadisch geconfronteerd zou worden met Hamas, maar dat Hamas meer effectieve manieren zou gebruiken om hem onder druk te zetten. De vaststelling dat je vader, en bij uitbreiding je gezin, nog steeds op hun gekende adres verblijven doet dan ook vraagtekens rijzen over je verklaringen. In het licht van voorgaande vaststellingen hoeft het dan ook niet te verwonderen dat je niet in staat bent te onderbouwen dat jij persoonlijk, bij terugkeer naar de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou terechtkomen, omwille van de voormalige functie van je vader.

Volledigheidshalve dienen de door jouw neergelegde documenten besproken te worden. De eerste pagina van je paspoort, je originele geboorteakte, de geboorteakten en identiteitsdocumenten van je familieleden, de UNRWA registratie, hebben betrekking op de identiteit en herkomst van jou en je familieleden, elementen die door het CGVS niet in vraag worden gesteld. De documenten die je neerlegt in het kader van de problemen met de familie van de ex-echtgenote van je vader (verklaring school, medische documenten in jouw hoofde en in hoofde van je vader) worden op zich niet betwist, doch verwijst het CGVS naar de hierboven uiteengezette beoordeling met betrekking tot deze problemen. De oproepingsbrieven van je vader dienen op zich tevens niet betwist te worden, doch kan er in jouw hoofde hieruit geen persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid afgeleid worden en verwijst het CGVS naar de hierboven uiteengezette motivatie. Het voogdijdocument, alsook het document aangaande de algemene situatie werpen evenmin een ander licht op de appreciatie van het CGVS daar hieruit geen persoonlijke problemen afgeleid kunnen worden. De door jou neergelegde documenten zijn dan ook niet van die aard dat zij in staat zijn een ander licht te werpen op de appreciatie van het CGVS.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die jij ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die jou zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die jij persoonlijk hebt aangehaald, in jouw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat jij buiten jouw invloed en onafhankelijk van jouw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat jij je hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om jou in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire

situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat jij een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat jij in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dien jij uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij jij aantoont dat je bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is jou levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Jij moet bijgevolg bewijzen dat jouw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat jij er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor je onmogelijk kunt voorzien in jouw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit jouw verklaringen blijkt echter dat jouw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Over de socio-economische situatie van je familieleden, schets je een beeld dat je familie tot de middenklasse in Gaza behoort (CGVS p.5). Uit je verklaringen blijkt dat je vader, omwille van zijn voormalige functie, en je moeder, een salaris ontvangen (CGVS p.6). Hierover geef je aan “Het loon van moeder, samen met dat van vader, is meestal genoeg, soms een beetje te kort.” (CGVS p.6) en je vult aan dat er op mindere momenten wordt ingespeeld door minder uit te geven (CGVS p.6). Daarnaast blijkt uit je verklaringen dat jullie een woning in eigendom van de familie hebben (CGVS p.5) en dat jullie er met verschillende familieleden samenleven (CGVS p.5). Er dient daarnaast ook aangestipt te worden dat jij en je familieleden geen medische problemen hebben, en dat jullie bij de UNRWA terecht kunnen voor elementaire medische hulp. Tot slot dient aangestipt te worden dat jullie financiële draagkracht naar behoren is, aangezien je in staat was om naar Europa te komen en er hier aanzienlijke kosten aan verbonden zijn. Gezien je nog dagelijks contact hebt met je familie en gezien dit contact goed verloopt (CGVS p. 7), wijst niets erop dat je bij terugkeer niet op de steun van je familie zou kunnen rekenen.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er, wat jou betreft, omstandigheden buiten jouw invloed en onafhankelijk van jouw wil bestaan die je zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. Jij hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat jij, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jij de Gazastrook verlaten hebt of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat jij je voor jouw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van jouw asielrelaas, kan je daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van jouw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van

een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt eveneens niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van

het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat jij reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS p.8) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat je niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat jij er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om je in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "**ernstige onveiligheid**" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het

gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat je niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 23 maart 2021** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210323.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot maart 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in november en december 2020 enkele bombardementen, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, te verduren heeft gehad, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag; van de artikelen 48/4, 48/6 en 57/1 van de Vreemdelingenwet; artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en het hoger belang van het minderjarig kind, ontwikkelt verzoeker het middel als volgt. Met betrekking tot de toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker vooreerst dat rekening moet worden gehouden met het feit dat verzoeker een niet-begeleid minderjarig kind is dat op 13-jarige leeftijd de Gazastrook ontvluchtte. Hij betoogt dat *"Het oordeelvermogen van een dergelijk jong kind, dat steeds in precaire omstandigheden zoals in de Gazastrook geleefd heeft, kan dus moeilijk beoordeeld worden zoals dat van een volwassen verzoeker om internationale bescherming. Daarnaast betwist verwerende partij evenmin dat verzoeker op zo'n jonge leeftijd reeds psychische hulp kreeg en op psychiatrische consultatie ging. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter niet dat zijn verzoek werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt en dat de principes met betrekking tot het belang van het minderjarig kind, zoals hierboven uiteengezet, onvoldoende mee in overweging werden genomen bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. Verzoeker meent dat zijn verklaringen met de nodige nuance onderzocht moeten worden, quod non in casu, waarbij voldoende belang gehecht moet worden aan de zeer jonge leeftijd van verzoeker en zijn duidelijke psychische kwetsbaarheid. Deze omstandigheden hebben namelijk als gevolg dat van verzoeker niet verwacht kan worden dat hij met het oordeelsvermogen zoals dat van een volwassene bepaalde veiligheidsrisico's en situaties zou kunnen inschatten. Zijn verklaringen over de geuite vrees moeten dan ook in dit verband beoordeeld worden. Verder is verwerende partij verplicht om de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op de minderjarige verzoeker te onderzoeken, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Dit onderzoek ontbreekt in bestreden beslissing. Verwerende partij gaat op geen enkel moment over tot een concrete afweging van de belangen die in casu spelen waardoor verwerende partij de op haar rustende onderzoeksplicht cfr. artikel 24.2 van het Handvest niet naleefde. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Verwerende partij laat het na om te motiveren waarom het belang van het kind hier aan de kant werd geschoven. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op een grondige manier rekening heeft gehouden met verzoekers hoger belang als minderjarige, waardoor artikel 24.2 van het Handvest, artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden. Verwerende partij had tot de conclusie moeten komen dat uit het geheel van verzoekers verklaringen, rekening houdende met het kindspecifieke aspect van deze verklaringen, blijkt dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. Gesteund op al het bovenstaande toont verzoeker dan ook in voldoende mate een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de Gazastrook in zijn hoofde aan."* Wat betreft het functioneren van UNRWA en de beoordeling hiervan door verwerende partij stelt verzoeker dat hierbij geen rekening werd gehouden met de actuele situatie in de Gazastrook, die onderhevig is aan zwaar geëscaleerd geweld naar aanleiding van een reeks conflicten begin mei 2021, aangezien de beslissing dateert van voor deze escalatie. Verzoeker betwist evenwel ten stelligste dat, zoals verwerende partij voorhoudt, UNRWA ook hiervoor nog in de mogelijkheid was om zijn opdracht te vervullen. Hij stelt dat *"Hoewel verwerende partij ten eerste erkent dat UNRWA op dit moment met enorme budgettaire tekorten kampt, meent het dat het nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verwerende partij staft dit niet door concreet bewijs. Het vermeldt bijkomende financiering in noodprogramma's door noodhulp en noodoproepen en stelt dat de verminderde bijdrage van de VS in 2018 er enkel toe geleid heeft dat het UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van enkele kerntaken te kunnen blijven uitvoeren en de continuïteit van de basisdienstverlening te kunnen verzekeren. Uit geen enkele van de bijgevoegde rapporten of informatie blijkt dat UNRWA ook effectief in de mogelijkheid is om dit te kunnen doen."*

Integendeel, uit verschillende objectieve landeninformatie, rechtspraak en (online) krantenartikelen blijkt net het tegenovergestelde. Op basis van deze informatie moet besloten worden dat de tekorten van UNRWA zodanig verregaand en negatief geëvolueerd zijn dat het, zeker in het licht van de huidige sanitaire pandemie, onvoldoende in de mogelijkheid is om te voorzien in elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting en dus beschouwd moet worden als niet in staat zijnde om de bijstand te verlenen aan verzoeker volgens de opdracht waarmee het belast is". Verzoeker verwijst vervolgens naar een reeks artikelen in onder meer Le Monde, The Guardian, The Palestine Chronicle en op de websites van UNRWA, Al Jazeera en Joodsch News Syndicate daterend tussen 19 september 2020 en 11 februari 2021. Hij citeert vervolgens uit COI Focus, "Lebanon - Palestinian Territories - The UNRWA financial crisis and its impact on programmes" van 1 februari 2021 en stelt dat het CGVS daarin zelf erkent dat UNRWA geconfronteerd wordt met een chronische financiële crisis en dat deze situatie een grote impact heeft op de geleverde bijstand; dat de situatie nog verergerd is in 2020, dat deze crisis een grote impact heeft op de toegang tot de verschillende diensten van UNRWA en dat deze crisis steeds erger wordt, dat zelfs indien de Verenigde Staten opnieuw hun financiële bijdragen voldoen, de situatie nog steeds kritisch zou blijven. Zij erkent verder dat de financiële tekortkomingen een specifieke impact hebben op de toegang tot de gezondheidszorg in de Gazastrook, dat UNRWA specifieke keuzes moet maken wat betreft de financiële bijstand dit het verleent op basis van het inkomen, armoedegraad en de kwetsbaarheid van de persoon en dat ook het gezondheidssysteem ernstig te lijden heeft onder de budgettaire tekorten. Hij besluit dit onderdeel als volgt: "Hieruit blijkt dus dat de bijstand die UNRWA verleent, niet voor iedereen dezelfde is en niet voor iedereen even effectief. Op basis van de huidige kennis en de huidige situatie dient verwerende partij dan ook een diepgaand onderzoek te voeren naar de omstandigheden van verzoekers financiële situatie en hoe verzoeker, concreet, op een duurzame en effectieve manier toegang zou hebben tot de bijstand die UNRWA verleent in geval van terugkeer. Uit geen enkele van de bij het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt overigens dat de huidige financiële situatie van UNRWA zou toelaten om alle tekorten weg te werken, laat staan om zijn opdracht naar behoren uit te kunnen voeren. Bovendien is de werking op dit moment hevig beïnvloed door het escalerende geweld en heeft UNRWA opnieuw een oproep tot noodfinanciering gedaan, maar wordt het ondertussen ook zelf getroffen door het geweld (zo zijn 4 gebouwen van UNRWA ernstig beschadigd) (zie infra), waardoor ook in de nabije toekomst geen verbetering van de situatie verwacht mag worden. Zoals verwerende partij zelf aangeeft, kan slechts toepassing gemaakt worden van de uitsluitingsclausule van artikel I.D Vluchtelingenverdrag als het vaststaat dat verzoeker de bijstand van UNRWA zal genieten in geval van terugkeer naar de Gazastrook. Op basis van bijgevoegde informatie is het allesbehalve duidelijk dat dit het geval zal zijn. Verzoeker toont voldoende aan dat de situatie er op dit moment enorm volatiel en precair is, waardoor het onmogelijk is om vast te stellen dat deze bijstand met zekerheid verleend zal worden."

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Gaza stelt verzoeker dat de situatie na het nemen van de bestreden beslissing drastisch is gewijzigd na het uitbreken van een nieuwe escalatie van het Israëlisch-Palestijnse conflict, waarbij ook Hamas betrokken raakte. Hij stelt dat het conflict ondertussen al elf dagen onophoudelijk woedt en dat de gevolgen voor de inwoners van Gaza zoals steeds dramatisch zijn. Hij stelt dat het volgens verschillende waarnemers gaat om een ongeziene intensiteit van het conflict; dat het aantal doden aan Palestijnse kant blijft oplopen en dat de Israëlische premier in een toespraak zei dat het leger net zolang zal doorgaan met de strijd als nodig om de rust te herstellen. Hij verwijst vervolgens naar verschillende bronnen waaruit blijkt dat op 16 mei 2021 al bijna 60 kinderen gedood werden op één week tijd in Gaza, dat zelfs families in vluchtelingenkampen worden gebombardeerd en dat UNRWA de dringende nood aan hulp en het recent aantal slachtoffers en beschadigde faciliteiten in situatierapporten bevestigt (stuk 4) en dat verschillende gebouwen van de organisatie zijn getroffen door de bombardementen. Hij stelt vervolgens: "Omdat UNRWA het sowieso al financieel amper nog kan redden, is een dergelijke aanval en schade aan diens gebouwen catastrofaal voor de toekomst. Een deel van de financiële middelen zal aangewend moeten worden om de schade te herstellen, wat de essentiële taak van UNRWA, nl. bijstand verlenen aan Palestijnse vluchtelingen, opnieuw een ernstige knauw krijgt. Hoewel verzoeker erkent dat de beslissing genomen is op het moment dat het conflict nog niet was geëscaleerd, meent hij dat het op dit moment dermate is geëscaleerd dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade louter door zijn aanwezigheid. Acuteel is er dus wel degelijk sprake van een situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet en in geval van terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. Het dient nogmaals benadrukt te worden dat verzoeker slechts een kind van 14 jaar oud is en dus meer dan normaal persoonlijke omstandigheden naar voren brengt die maken die een verhoogd risico voor hem inhouden."

Van de ongeveer 130 doden op dit moment, zijn er 60 kinderen geteld en nog eens honderden gewonde kinderen. Verzoeker toont voldoende aan dat er een reeel risico in zijn hoofde bestaat, louter omwille van zijn aanwezigheid, op ernstige schade."

Met betrekking tot de mogelijkheid tot effectieve terugkeer naar de Gazastrook en de humanitaire, socio-economische en gezondheidssituatie in het licht van COVID-19 argumenteert verzoeker dat deze situatie en de actuele escalatie van het Israëlisch-Palestijns conflict mee in rekening moet gebracht worden bij de beoordeling van de omstandigheden buiten verzoekers invloed en wil die maaken dat hij de Gazastrook verlaten heeft, maar ook de praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer. Onder verwijzing naar verschillende krantenartikelen en berichten van UNRWA van mei 2021, argumenteert verzoeker dat de ernstige escalatie van het conflict opnieuw verwoestende gevolgen heeft voor de werking van UNRWA en dat op 19 mei 2021 UNRWA een noodoproep lanceerde ten bedrage van 38 miljoen dollar om het hoofd te bieden aan deze humanitaire crisis wat opnieuw de enorme financiële moeilijkheden van UNRWA aantoonst. Hij verwijst vervolgens naar een verklaring van OCHA op 19 mei 2021 dat slechts 5 van de 24 vrachtwagens van een humanitaire konvooi toegang kregen tot de Gazastrook in het zuiden (stuk 6). Wat betreft barrières die terugkeer naar Gaza belemmeren en verzoeker verhinderen de door UNRWA verleende bijstand te genieten, argumenteert hij als volgt: *"Verzoeker meent echter dat verwerende partij, hoe dan ook, los van het actuele escalerende geweld onvoldoende rekening heeft gehouden in dat verband met de huidige humanitaire situatie in de Gazastrook in het licht van Covid-19 en de gevolgen ervan. De situatie heeft, sinds het uitbreken van de pandemie, namelijk niet alleen tot gevolg dat UNRWA niet de vereiste bijstand kan verlenen (zie hierboven), maar ook dat de situatie in de Gazastrook er op dit moment zodanig precair is dat verzoeker zich in ieder geval in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, waarbij hij niet op de bijstand van UNRWA kan rekenen. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing ook nog naar de zogenaamde 'Covid-19 flash appeals', waarbij een financiering van twee keer bijna 100 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de gezondheidscrisis te lenigen. Verzoeker moet vaststellen dat zelfs na meer dan zes maanden na de uitbraak van deze pandemie, zelfs een dergelijke noodtoestand geen spoedeisende financiële hulp teweeg kan brengen, waaruit andermaal het grote financiële probleem blijkt waarmee UNRWA heeft te kampen. De huidige gezondheidssituatie in de Gazastrook is namelijk sterk onderhevig aan de willekeurige beslissingen van de bezettende Israelische macht, waarbij het virus er ondertussen zijn intrede heeft gedaan en er lelijk huis houdt. UNRWA kan hier amper het hoofd aan bieden op niveau van toegang tot de gezondheidszorg en Israel blokkeert ondertussen moedwillig de toegang tot vaccinatie, hoewel het zelf al bijna zijn gehele bevolking gevaccineerd heeft."* Hij verwijst vervolgens naar een reeks berichten en rapporten van The European-Mediterranean Human Rights Monitor, Al Mezan Center for Human Rights, The Independent, International Crisis Group, Al Jazeera; Plateforme des ONG françaises pour la Palestine; Palestinian Centre for Human Rights; BBC, Le Figaro ; Swisspeace, France 24, WHO en UNSCO tussen 8 september 2020 en 19 februari 2021. Hij stelt dat over verzoekers overige levensomstandigheden in de Gazastrook, o.a. met betrekking tot de water-en electriciteitsvoorzieningen, verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd. Hij besluit het eerste middel als volgt: *"Uit het voorgaande blijkt dat de toegang tot de bijstand van UNRWA voor verzoeker bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is in geval van terugkeer naar de Gazastrook, omwille van het zwaar geëscaleerde Israëlisch-Palestijns conflict waarbij disproportioneel veel kinderslachtoffers vallen, in samenhang met de hardnekkige financieel preciaire situatie van UNRWA, bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk. Verzoeker meent dat UNRWA, zowel in de context van de actuele financiële situatie, als in de context van het geescaleerde conflict en de zware gewelddaden die worden gepleegd door Israel in de Gazastrook, door het onder andere zonder onderscheid bombarderen van burgerlijke doelwitten, actueel niet meer in staat is om zijn opdracht of zijn mandaat daadwerkelijk uit te voeren en dat verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal bevinden waarbij het voor UNRWA onmogelijk is hem de levensomstandigheden te beiden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Een terugkeer naar de Gazastrook zou bovendien ook de rechten van verzoeker als minderjarige, zoals gewaarborgd door het Kinderrechtenverdrag, in het gedrang brengen, in het bijzonder zijn recht op leven en ontwikkeling, zijn recht op een passende levensstandaard, en zijn recht op onderwijs. Verzoeker is op dit moment 14 jaar oud. Zoals blijkt uit de beschikbare, recente landeninformatie heeft het huidige conflict in Gaza een enorme impact op de mogelijkheden om onderwijs te verkrijgen, maar ook om medische hulp etc. De huidige situatie heeft een desastreuze impact op het leven van deze kinderen, maar leidt ook tot een verhoogd risico om getroffen te worden door het willekeurige geweld, getuige het aandeel kinderslachtoffers in het totaal aantal slachtoffers na 10 dagen geweld. Dit maakt dan ook een bijkomend element uit dat tot gevolg heeft dat er een verhoogd risico is in hoofde van verzoeker om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dus op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vreemdelingenwet."*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet; artikel 1(A) van de Conventie van Genève (Vluchtelingenverdrag); artikel 4 van de van de Richtlijn 2011/95/EC van het Europees parlement en de raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming ("Kwalificatierichtlijn"); artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens ("EVRM") en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("HGEU"). Hij verwijst naar zijn vluchtrelaas zou uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals behandeld onder het eerste middel en stelt dat niet blijkt dat verwerende partij een onderzoek heeft gedaan naar de situatie en vluchtmotieven van verzoeker in het licht van zijn minderjarigheid en het feit dat hij niet-begeleid is, waarbij rekening moet worden gehouden met zijn zeer jonge leeftijd op het ogenblik van zijn vertrek en zijn psychische problemen. Hij moet dan ook erkend worden als vluchteling overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de subsidiaire bescherming verwijst verzoeker naar hetgeen uiteengezet werd inzake de actuele veiligheidssituatie waaruit blijkt dat verzoeker, als niet-begeleid minderjarig kind, een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in Gaza. Hij stelt dat de veiligheidssituatie in Gaza dermate precair is dat verzoeker hoe dan ook dreigt blootgesteld te worden aan willekeurig geweld louter door zijn aanwezigheid en dat er voldoende persoonlijke elementen in hoofde van verzoeker zijn die het reëel risico verhogen op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus dient verzoeker dan ook toegekend te worden, overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier voor verder onderzoek terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing d.d. 26 april 2021;
2. Het bewijs dat verzoeker over de juridische tweedelijnsbijstand beschikt;
3. Nansen, Stand van zaken inzake de effectiviteit van UNRWA-bijstand, februari 2021 (hyperlink);
4. UNRWA. 18 May 2021 - Situation update #7 (hyperlink);
5. UNRWA, UNRWA LAUNCHES USS 38 MILLION FLASH APPEAL FOR GAZA AND THE WEST BANK, 19 mei 2021 (hyperlink);
6. UN News, Ceasefire needed now, to stave off disaster in Gaza says UNICEF chief, as UNRWA launches emergency appeal, 19 mei 2021, (hyperlink);
7. UNSCO, UN Report: Palestinian socioeconomic development suffers one of its worst years since 1994. 19 februari 2021 (hyperlink).

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 22 november 2021 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Foto's met betrekking tot de verwoesting van het huis van verzoeker en zijn familieleden in Gaza als gevolg van de Israëlische luchtaanvallen van mei 2021;
2. Certificaat van de Mokthar van Al-Bureij.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de

Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

5.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”* Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”*

De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat verzoeker, die als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen, bijstand van UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in Gaza. De bestreden beslissing stelt hierover onder meer het volgende: *“Uit jouw verklaringen blijkt dat je onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS p.5, 6, 9).”*

Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65 en § 58). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

5.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid

verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Volgens het Hof in voormeld arrest “... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden” (§ 55), leidt “niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.” (§ 56), is “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (§ 57), en kunnen de “woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen” (§ 58).

Geen van beide partijen betogen dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Er moet dus, volgens de rechtspraak van het Hof bepaald worden of een gebeurtenis aangaande UNRWA, deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Gaza die onder haar bescherming staan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich, wat de heden door de UNRWA geboden bijstand betreft, baseert op de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon – Jordan. UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 februari 2021. Verzoeker verwijst, wat de situatie van UNRWA betreft naar dezelfde COI Focus alsook naar verschillende persartikels in onder meer Le Monde, The Guardian en the Palestine Chronicle, Jewish News Syndicate met betrekking tot de financiële crisis van UNRWA van september en oktober 2020 en februari 2021 en UNRWA, “*UNRWA appeals for US \$1.5 billion to support Palestine refugees in 2021*”, 11 februari 2021 alsook UNRWA, “*UNRWA Installations in Gaza hit during hostilities*”, 13 mei 2021.

In wezen blijkt uit de door verwerende partij en verzoeker overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder haar mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in de Gazastrook verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 13), doet niets af aan deze bevindingen. De Raad leest overigens in de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and its impact on programmes*” van 23 februari 2021 dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 13). Wat de stelling van verwerende partij betreft dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat dit agentschap zijn opdracht in de Gazastrook blijft vervullen ondanks de aanzienlijke moeilijkheden die het ondervindt, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 23 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften (zo)als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire

hulpverlening is teruggeschroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 9 en p. 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigen en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18).

Wat meer bepaald de situatie in de Gazastrook betreft (p. 20-24), wordt in de meest recente informatie in dit rapport vermeld dat voedseldistributies, financiële hulp en medische zorg worden verstrekt aan de vluchtelingen met de meest kritieke behoeften waarbij voedselbedeling wordt gezien als een absolute humanitaire noodzaak en de hoogste prioriteit krijgt, hetgeen ertoe leidt dat andere diensten zoals het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”*, het *“Job Creation Programme”* en de *“transitional shelter cash assistance”* worden teruggeschroefd, dat UNRWA in februari 2021 zal overschakelen op universele voedselhulp en voortaan voedselhulp zal verschaffen aan alle geregistreerde Palestijnen in Gaza, waarbij echter bepaalde categorieën van personen die beschikken over een gegarandeerd en stabiel inkomen, zoals personeel van UNRWA en overheidsmedewerkers, worden uitgesloten om voorrang te geven aan pasgeboren baby's en ten gevolge van welke beslissing de *“yellow voucher – double portions food”* voor de allerarmsten (minimum 770.000 begunstigen) wordt afgeschaft, een beslissing waarvan wordt verwacht dat ze duizenden vluchtelingen zal schaden nu deze resulteert in een aanzienlijke vermindering van voedselhulp aan mensen met een beperkt inkomen, dat nieuwe toelatingen tot het hulpprogramma sinds februari 2020 bevroren blijven, en dat de bouw, de wederopbouw en het herstel van opvangvoorzieningen tijdelijk zijn opgeschort. Concluderend merkt de Raad op dat in de Gazastrook slechts minimale diensten door UNRWA worden gehandhaafd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze situatie de conclusie uitsluit dat de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook zou zijn stopgezet. Beweren dat UNRWA heden zijn opdracht niet vervult, gaat naar het oordeel van verwerende partij voorbij aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Volgens verwerende partij is de dienstverlening weliswaar minimaal, maar niet stopgezet, waarbij zij erop wijst dat rekening dient te worden gehouden met de feitelijke gegevens en de kerntaken nog altijd worden uitgevoerd. Ze wijst er in dit verband voorts op dat noch de Algemene Vergadering van de VN, noch UNRWA zelf hebben aangegeven dat het agentschap geen bijstand meer kan verlenen, en meent dat de tijdelijke opschorting van bepaalde taken niet wil zeggen dat UNRWA geen bijstand meer verleent.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten. De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op de erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de verwijzing in de bestreden beslissing naar de organisatie van een internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het ‘programme budget’ en de vermelding in voornoemde COI Focus van de eventuele hervatting van de financiering van de UNRWA door de Verenigde Staten van Amerika, waarbij expliciet wordt vermeld dat president Biden niet heeft gezegd wanneer en of de UNRWA-financiering zou terugkeren naar het vorige niveau (p. 12), is de Raad van oordeel dat hij zich, rekening houdende met de informatie waarover hij thans beschikt, moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen (zie hierboven, de rechtspraak van het HvJ). Verwerende partij benadrukt overigens ook zelf dat veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren niet in overweging kunnen worden genomen. Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt

geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Hoewel bovenstaande analyse niet uitsluit dat verwerende partij aantoonde dat verzoeker daadwerkelijk bijstand van UNRWA ontvangt wegens bijzondere omstandigheden, ziet de Raad in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enige aanwijzing waaruit blijkt dat dit in het onderhavige geval het geval zou zijn.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoekende partij een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat de bestreden beslissing moet worden hervormd en verzoeker moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET